

ԵՐԵՎԱՆԻ ԱՊՐԻԼ 22

ՄԵԼԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կես տարեկանը 6 ռուբլի.
Առանձին համարները 5 կոպեկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисе, Редакция «Мелі».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տէլէֆոն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի եւ տօն օրերէն).

Թայտարարութիւն ընդունվում է ամէն լեզուով.

Թայտարարութիւնները համար վճարում են
իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպեկ.
Տէլէֆոն № 253.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Քաղաքական տեսութիւն. — ԵՐԵՎԱՆԻ ՏԵՍԻՍ-
ԹԻՒՆ. Եւրոպական Թիֆլիսում. Նամակ երե-
ւանից. Ներքին լուրեր. — ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍԻՍ-
ԹԻՒՆ. Այսպէս անուանում են Նամակ Պարսկաստա-
նից. Արաբիկ լուրեր. — ՀԵՐԱՄԻՐՆԵՐ. — ՅԱՅ-
ՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ. — ԲԱՆԱՍԻՐԱՅԱՆ. Պատ-
կերներ Բաֆֆի կեանքից.

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՏԵՍԻՍԹԻՒՆ

Այն ժամանակ, երբ եւրոպական հասա-
րակութեան ուղղորդութիւնը գրաւված է
Մակեդոնիայի եւ Ալբանիայի գործերով եւ
առհասարակ մերձաւոր Արեւելքի խնդիր-
ներով, այդ մի և նոյն ժամանակ Հեռա-
ւոր Արեւելքը նորից քաղաքագիտական բա-
նակցութիւններով առարկայ է դարձել:
Եւրոպական կարգիւնները նորից գրաւվել
են չինական եւ մանաւորապէս Մանջու-
րիային վերաբերեալ հարցերով: Ամերիկան
եւ Օսմանիան, զգալով իրանց եւ շահա-
գործված, աշխատում են յետ չը միայ
միւս պետութիւններից իրանց իրաւունք-
ները առաջ մղելու:

Քաղաքագիտական շրջաններում լուրեր
էին տարածվել, որ իբր թէ Մանջուրիա-
յում պէտք է արգելի եւրոպական եւ ա-
մերիկական հիւպատոսարանների բանալը
եւ թէ չինական պարտքի վճարման վերաբե-
րութեամբ Չինաստանը մտադիր է այն-
պիսի պարտաւորութիւններ վերցնել, ո-
րոնք բացառապէս նպատակաւոր պէտք է
լինեն միայն Ռուսաստանի համար:

Աչքի առաջ ունենալով այն հանգա-
մանը, որ եւրոպական իւրաքանչիւր պե-
տութիւն, իսկ նրանց հետ նաեւ Ամերի-
կայի Միացեալ-Նահանգները եւ Եւրոպական
ձգտում են ամեն կերպ մաս ունենալ չի-
նական ժառանգութեան մէջ, հասկանալի
է թէ ինչ եռանդով հետամուտ են նը-
րանք, որպէս զի այդ ժառանգութիւնը
մի զուգէ պետութիւններից որ եւ է մէկի
համար աւելի մեծ չափով եւ աւելի նը-
պատակաւոր լինի: Թէ աշխարհագրական եւ
թէ քաղաքական հանգամանքների շնորհիւ
Չինաստանին սահմանակից Ռուսաստանը
ձեռք է բերել առանձին ազդեցութիւն
Չինաստանի հիւսիսում եւ հիւսիս-արեւել-
քում: Այս այդ ազդեցութեան ուժեղա-
նալը հանգստութիւն չէ տալիս միւս պե-
տութիւններին եւ նրանք ամեն ջանք գործ
են դնում խոչընդոտ հանդիսանալու այդ
հանգամանքին:

Ինչպէս Մերձաւոր, այնպէս եւ Հեռա-
ւոր Արեւելքում պետութիւնները, իսկ

մանաւանդ Ռուսաստանը, չեն ցանկանում
խաղաղութիւնը խանգարել եւ զէնքի դի-
մել: Այդ պատճառով ստիպված են միջադ-
գային կնիքները լուծել փոխադարձ զի-
ջումներով եւ երբեմն աւելի մեծ զոհո-
ղութիւններով, քան այդ թողալու իր
կողմէն շատ հեշտ են իրանց ստոր եւ կեղծոտ
նպատակները առաջ տանում արկայի ոգով
փարիսեցի եւ եղուի գործողները:

Բոստանի միջանունի իղձը պիտի մէջ
հանգէ եւ բերված մարդկային ձգտումը դէպի
վերացական, դէպի տենչանք, դէպի իղձը,
բայց պիտի չառնէ խորհրդաւոր ձեռք գրած,
մութ ոգով, հեռաւորական եւ միջնադարեան
հեղինակութիւնը: Եւրոպական, դեռ չայդ
պիտի ունի ցոյց տալ իղձալական անհրա-
ժեշտութիւնը մեր բնական առօրեայ հոգե-
րի ու հաշիւների մէջ. բայց հանդիսականներ
ընդ այժմ չեն գրաւում հեռաւորական տեղեկա-
գործութիւնները, ուստի Բոստանի պիտի ա-
ռաջ չը բերեց հեղինակի ցանկացած համապա-
տասխան տպաւորութիւնը: Իսկ մի միջի ալոց,
աւելորդ չէր ծանօթանալ այդ իւրաքանչիւր
պիտի հետ, որ ֆրանսիական գրականութեան
մէջ որոշ տեղ ունի:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍԻՍԹԻՒՆ

ԵՄԱՐՈՐԿԱՅԱՆ ԹԻՖԼԻՍԻՄ

Այն պիտի մէջ, որոնք նշանակված են
գերաստանի Եւրոպական խմբի ծրագրի
մէջ, կան Թիֆլիսի համար նոր, դեռ անծանօթ
պիտիներ: Դրանց թուումն են իշխան Բարե-
տիսի եւ հեղինակութիւնների, Բոստանի
«Երեւանի իղձը», Իսկ մի «Միւսի կիւնը» եւ
որոշներ:

Հասարակութեանը շատ հետաքրքրեցին իշ-
խան Բարետիսի եւրոպական պիտիները: Նրան-
ցից մէկի մասին, որ է Վարդգիւս կարիքիւնը,
մենք խօսեցինք անցեալ անգամ: Միւս պիտի
կոչվում է «Երեւանի գերագնացութիւն» (Его
привосхождении) եւ կազմում է առաջին
պիտի շարունակութիւնը: Պէտք է նկատել, որ
կայ նաեւ մի երրորդ պիտի «Переваты» անու-
նով, որ նոյնպէս կայ ունի իշխան Բարե-
տիսի եւ հեղինակութիւնների մէջ կայ մի կենտ-
րոնական անձնաւորութիւն՝ Նաբոգիւր, որը
ներկայումս է իբրեւ ներկայ ժամանակակից
կենանքի տիրուր երեւոյթներից եւ ակ հերոսներից
մէկը: Իսկ նա շուրջ պտտում են կենանքի
մէջ զեր կատարող շատ տիպեր:

Նաբոգիւր. զերը գտել է իր համար այնպի-
սի տաղանդաւոր կատարող, ինչպէս Բարետիս
է, որ ներկայացնում է հանդիսականի առաջ
չանդէս եւ եսապաշտ մարդու մի ձկուն բնա-
ւորութիւն, ժամանակակից կենանքի գծերով
նա պատրաստ է զոհել ամեն մի սրբութիւն
եւ ամեն մի անձնաւորութիւն իր անձնական նեղ
հաշիւների համար: Անցեալ անգամ մենք
պատմեցինք, թէ ինչպէս նա զոհեց իր կին
Նեկիին: Հետեւեալ պիտիստում (անորին գերա-
զանցութիւնը), որ ներկայացնելու կիրակի,
ապրիլի 20-ին, Նաբոգիւր. գտել է նոր զոհ
տիկին Բագուրաւիկուն, որին եւ հարստա-
րում է իր նպատակների համար:

Այդ նոր զոհի, տիկին Բագուրաւիկուն զերը
կատարում էր Եւրոպական, որին աջողից
ստեղծել օրոյ ծարաւով համակված մի դրծ:

Նոր արտադրութիւնները, որոնք ախորժիկ
տպաւորութիւն են թողնում:

—Ո՛չ թէ միայն դուր, պատասխանեց Բաֆ-
ֆին, այլ եւ ինքն էլ շատ անգամ հիասթափ-
վում եմ իմ գրածների վրա, եւ հէնց այդ է
պատճառը, որ յափշտակված գրում եմ: Ո՛չ
քաղցը, ոչ ծարաւը եւ ոչ էլ աշխարհային հոգ-
սերը չեն կարողանում ազդել ինձ վրա:

Այդ խօսքերից յետոյ նա օկեց մի քիչ կա-
տակներ անել: Նրա կատակները խիստ հաճե-
լի էին: Մեր կատակները շատ անգամ Գաւոր
Պետրոսի եւ նրա գործողութիւնների մասին կը
լինէին: Բաֆֆին մի կատարեալ գառն էր, մի
agnus Dei, երբ նա ուրախ տրամադրութեան
տակ էր, իսկ դրա հակառակը նա մի առիւծ
էր, երբ նրան զիպէին: Մի քանի օրախօսու-
թիւններ անելուց յետոյ նա ինձ հետեւեալ ա-
սեց մի խորին հառաչանքով.

—Տեսնում եք ինչքան եմ աշխատում, ինչ-
քան եմ հալ ու մաշ լինում իմ վէպերի վրա,
բայց իմացե՛ք, որ հէնց դրանք էլ ինձ վաղա-
բայ՝ գերեզման կը տանեն: Եւ չը գիտեմ, թէ
ինչ յուսով եւ ի՞նչ յուսով եմ գործում: Թէ
կովկասում եւ թէ մեր երկրում յուսացած
յարգանքը եւ օժանդակութիւնը չը գտայ: Գրե-

աղդ կնոջ, որ չը գիտէ զանազանը չար
բարիքի: Այս տիպը աւելի հասարակ տիպ է,
քան Նեկիի տիպը եւ չէ տալիս դերասանու-
հուն մեծ նիւթ խաղալու համար, բայց ինքն
շատ ինքեան ընտրող մի երևոյթ է, որովհետեւ
այդպիսի պարզամիտ եւ սիրող կանանց միջո-
ցով շատ հեշտ են իրանց ստոր եւ կեղծոտ
նպատակները առաջ տանում արկայի ոգով
փարիսեցի եւ եղուի գործողները:

Բոստանի միջանունի իղձը պիտի մէջ
հանգէ եւ բերված մարդկային ձգտումը դէպի
վերացական, դէպի տենչանք, դէպի իղձը,
բայց պիտի չառնէ խորհրդաւոր ձեռք գրած,
մութ ոգով, հեռաւորական եւ միջնադարեան
հեղինակութիւնը: Եւրոպական, դեռ չայդ
պիտի ունի ցոյց տալ իղձալական անհրա-
ժեշտութիւնը մեր բնական առօրեայ հոգե-
րի ու հաշիւների մէջ. բայց հանդիսականներ
ընդ այժմ չեն գրաւում հեռաւորական տեղեկա-
գործութիւնները, ուստի Բոստանի պիտի ա-
ռաջ չը բերեց հեղինակի ցանկացած համապա-
տասխան տպաւորութիւնը: Իսկ մի միջի ալոց,
աւելորդ չէր ծանօթանալ այդ իւրաքանչիւր
պիտի հետ, որ ֆրանսիական գրականութեան
մէջ որոշ տեղ ունի:

Սիրող

ՆԱՄԱԿ ԵՐԵՎԱՆԻՑ

Ապրիլի 17-ին

Դիւմայի «Կամեռաւոր տիկինը», Սարգսի
«Տօնական» եւ Օստրովսկու «Անմեղ մեղաւորնե-
րը» խաղալուց յետոյ, այսօր եւ. Սիրանոյ Ն-
րեանի փոքրիկ բեմի վրա դուրս եկաւ Համ-
լէտի գերուհի Եւրոպայի հանճարը եւ մեր չնոր-
հալի դերասանուհու տաղանդը գրաւել էին
հետաքրքրվողների մի մեծ թաղութիւն: Մա-
նաւանդ շատերը եկել էին տեսնելու, թէ ինչ-
պէս եւ. Սիրանոյ իր կանաչի ու զեւրով պիտի
կատարէ այդ պատասխանատու դերը: Թեւե-
հաւանները աւելի շատ էին, քան թէ լաւատես-
ները, օտակայ տաղանդի չնորձը հէնց նրանումն
է, որ անկարելի դարձնում է կարելի. եւ տիկին
Սիրանոյ այնքան չնորհալի եւ մտածված կեր-
պով կատարեց ներթափանցիկները մէջ վա-
րանող մարդու անվճարական մտորումները,
կասկածների փարատման եւ զազանքը իմա-
նալու հոգեկան թեթեւութիւնների հետ միա-
սին նաեւ յուզմունքների չափը, որ նրա ուժե-
րի եւ չնորձի չափի մասին կասկածներ համա-
րեալ չը մնացին:

Մի խօսքով, եւ. Սիրանոյ իր Համլէտի խա-
ղով քաղաքային կլուբի թէն փոքրիկ. բայց
հասարակութեամբ ծայրէ ծայր լի դահլի-
ճում պատճառեց գեղարուեստական գուար-
ձութիւն: Տ. Սիրանոյի խաղի մէջ նկատելի են,
ի հարկէ, եւ պակասութիւններ, բայց խաղը

թէ ամեն տեղ ինձ ծաղրում են եւ հալածում,
մարդ չը գիտէ թէ ինչ անէ: Դժոխք է, դը-
ժոխք, մի դառնութեան բաժակ է տուած մի-
այն իմ ձեռքը:

Այստեղ հարկ եմ համարում աւելացնել, որ
Բաֆֆին չէր այն ֆանտաստիկ եւ սպանիչ վի-
պագրողներից, որոնք իրանց գրեւորներում
լցնում են ծարաւաւոր ճողովաւորութիւններ,
որոնք կարողացել են միայն կտրաւոր հա-
մար, բայց մտային անուշ չեն աւելի, նման
սառեց կոծող երեխայի, որ իր ատամներ-
րի ձայնից խաղկելով կարծում է թէ մի
բան է կերել, բայց նրա ստամոքսը չուտով
բողբոլում է, որ ոչինչ չէ ստացել: Բաֆֆին
գրում էր ժողովրդի հասկացողութեան չափով,
պարզ ու կենդանի լեզուով ու կրակով սըր-
տով: Նրա նպատակն էր արթնացնել հասարա-
կական թմրած մտքերը, պատկերացնել թիւ-
րապիտի կրած ստրկական տանջանքները:
Այդ յանդուգն ձեռնարկութիւնը նա իր ձեռ-
քով պսակեց եւ հասաւ իր նպատակին, փշե-
ռով գերեզման կը տանեն: Եւ չը գիտեմ, թէ
էնքան նրա առաջ: Նրա մի առաւելութիւնն էլ
այն է, որ հին վիպական հետեւողութեամբ չը-
թացաւ նա մաքուր չը բարձրացաւ օղեղէն,

ընդհանրապէս շատ լաւ տպաւորութիւն թողեց:
«Համլէտ» երկրորդ անգամ խաղալու է տ.
Սիրանոյ կիրակի օր, ամսիս 20-ին, եւ հետա-
քըրութիւնը այնքան մեծ է, որ հաւանական
է բոլոր տոմսերը վաճառուլց յետոյ ներս
թողնեն շատերին, դահլիճում առաջացնելով
խեղճոց եւ անկարողութիւն, ինչպէս այդ տեղի
ունէր այսօրվայ ներկայացման ժամանակ: Այդ
լաւ չէ, հետաքրքրութիւնը չը պիտի չանգոր-
ծել:

Տ. Սիրանոյ տալու է դարձեալ մի քանի
ներկայացումներ մեզանում:

Ա.—Դո

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԻՆ

Պետերբուրգի հիմնարկութեան 200-ամեայ
յօբելեանի առթիւ մայրաքաղաքի գեղարուես-
տական մի քանի ընկերութիւններ աշխատում
են կազմակերպել Պետերբուրգի մանկաներից
մէկում մի գեղարուեստական ժողովրդական
պատկերահանդէս: Պատկերները կուսենան
գլխաւորապէս պատմական բովանդակութիւն
եւ կը վերաբերվեն այն անցքերին, որոնք տեղի
են ունեցել Պետրոս Մեծի ժամանակից սկսած
մինչեւ մեր օրերը:

Ֆինանսների միջնորդութեան կարգադրու-
թեամբ գեղարուեստական այն ցուցահանդէս-
ների էքսպոզիցիաներ, որոնք պէտք է կազմ-
վին այս տարի Ռուսաստանի զանազան քա-
ղաքներում եւ գիւղերում, երկաթուղիներով կը
անդափոխվեն համաձայն արտօնեալ տարիքի:

«Ассамблея» լրագրին հետագրում են Մէլչ-
դից, թէ այնտեղ ժողովրդական մեծ յուզումն
է տիրում: Խանութները փակված են: Ժողո-
վուրդը, հացի թանգութիւնից յուսահատու-
թեան հասած՝ օպանեց մուշակալիցին եւ ապա
ուստիկանապետին: Ամբողջ աղբւրսում է ուռ-
սաց հիւպատոսին էժանացնել հացի գինը: Տե-
ղական իշխանութիւնները այս են անում
միայն, որ ծեծում են քաղցից խեղագորու-
թեան աստիճանի հասած կամանց:

Բաթումից գրում են «Новое Обозрение»
լրագրին. «Ապրիլի 17-ին, երեկոյան մօտ 7
ժամին, օրագրան Ալեքսի, Վրաստանի էկ-
զարիւր, այցելեց հայոց եկեղեցին: Ի մեծ ցաւ
տեղական հայ հոգևորականութեան, որին նա-
խօքը իմաց չէր տուած այդ այցելութեան
մասին, էկզարիւրին ոչ ոք չը գիտաւորեց եկե-
ղեցական սրբազնագործ պապօսեաներից: Էկ-
զարիւր մտաւ մասնաձայնաբար նայեց տաճարը
եւ աղօթելով ու օրհնելով ներկայ եղողներին՝
մեկնեց Սօկոլով քահանայի տունը, որտեղ էկ-
զարիւր համար պատրաստված էր թէյ: Լեզուով

երեւակայական աշխարհը գրչի նիւթ չինելու,
ինչպէս անում էին այդ հին վիպագրողները:
Նա իր վսեմ եւ այժմեական գաղափարներով
հինը տապալեց, գիտելով նորանոր յեղաշրջող
մտքերի, նուիրելով իր գրելը իրական աշխար-
հում աչքի ընկնող երեւոյթներին, այն երե-
ւոյթներին, որտեղ անհամար զեղծումներ
էին կատարվում, որտեղ թշուառը, անճարը եւ
կեղեքվածը իրանց ողորմելի հառաչանքներով
զաւրուրանք էին բերում ակամատներին եւ
իրանք էլ զոհ դառնում մարդկային հրէշներին:
Մի խօսքով նա նկարագրում էր մարդկային
խկական տիպեր եւ ոչ թէ օղեղէն եւ հրեղէն
դէմքով:

Աւելին կասեմ: Բանաստեղծը մի խոշոր
գրական դէմք էր լինել, եթէ նա բարձր ու-
սում ստանար: Բայց ինչպէս տեսնել, այդ նը-
րան չաջողեց: Նա իր մանկական կրթութիւն
էլ խաղկայական թափփում գարոցում կա-
տարելով, ցանկալի առաջադիմութիւնից էլ
զրկվեց: «Հայր մեր» պոյի կողմից աշա-
կերտին անգիր սովորեցնող վարժապետները
քանի քանի մատաղ հանճարներ են սպանել
տաղով քերականական գրաբան, անմարմն
կանօնները, բայց եւ հողմները բերան ա-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՊԱՅԿԵՐՆԵՐ

ՐԱՅՅԻԻ ԿԵԱՆՔԻՑ

(Երանակութիւն)

Գ Լ Ո Ւ Յ XXII

Բաֆֆին մի զօրեղ գրական մարտնչող էր:
Շարունակ հալածանքներ կրելով, նա թէն
յոգնում էր, բայց չէր ենթարկվում, այլ շու-
տով նոր աշխոյժ ստանալով ոգևորվում էր:
«Թարդէ գնդակներ» են դրանք, կասէր նա, եւ
բուռն եռանդով կը օկէր գրել: Նա շատ մեծ
հաւատ ունէր իր ներշնչած գաղափարների եւ
իր քարոզած սկզբունքների վրա: Եւ ինչում
եւ, մի անգամ այցելեցի նրան, երբ նա իր
սովորականի պէս մնայլ կերպարանքի տակ
մտած՝ խորատուրված գրում էր:

—Թոյ տուէ՛ք ինձ տեսնելու, ասացի ես,
թէ ինչ էք առաջացրել երէկ ու այսօր, թոյ
տուէ՛ք, որ կարգամ ձեր կախարչական գրչի

այդ մասին, հայոց եկեղեցու քանանայ հայր յետոյ մեղմացաւ. ուղղութիւնը հարաւից էր»։ Մերեւան անյապաղ ուղեորովն Սօփօյ ջահա- նայի տունը և, ներկայանալով էկզարխին, ցաւ յայտնեց այն թիւրիմացութեան առիթով, որ զրկել է նրան նորին բարձր օրբազնութեանը անձամբ դիմաւորելու պատուից։ Այս բանին էկզարխը պատասխանեց, որ չէր կարծում թէ անգամ մի կունենայ ամեն ինչ տեսնելու, այս պատճառով էլ չը գիտէր, թէ կը կարողանայ արդեօք այցելել հայոց եկեղեցին։ Ոստակցու- թեան ժամանակ էկզարխը հետաքրքրվեց իմա- նալու, թէ ո՞վ է կրօն դասաւանդում Բաթումի ուսումնարաններին հայ-լուսաւորչական աշա- կերաներին և աշակերտութիւններին։ Հայր Մե- լեանը զեկուցեց, որ այդ առարկան բոլորովին չէ դասաւանդվում ոչ արական և ոչ իգական գիմնադիւններում, ինչպէս նաև միւս ուսումնա- նարաններում, դաստիարակ չը լինելու պատճա- րով։ Նորին օրբազնութիւնը շօշափեց զօգտա- տիրական հարցը և յայտնեց, որ իր կարծի- քով ոչ մի տարբերութիւն չէ կարող լինել կրօնի դասաւանդման մէջ ուստադաւան և հայ- լուսաւորչական աշակերտներին։

Գերակի, ապրիլի 20-ին, Հաւաքարի ժողո- վրդական թատրոնում ներկայացվեց Դոնիերի «Մայրական տէր» պիէսան հինգ գործողու- թեամբ։ Մասնակցում էին, բացի սիրող- ներից, տիկին Ջաբել և Ասօ-Պարազեան Թատ- ռոնական դահլիճը գրեթէ լիքն էր։ Պա- ղամիշոյներին նուագում էր երգողներին երաժշտական խումբը։

Երկաթուղային վարչութիւնների ներկայա- ցուցիչներին համաժողովը, զննելով ապրանքա- կիր գնացքներով առանց տոմսակի ճանապարհ- հարողներին հարցը, որոշեց չը համարել այդ- պիսիներին ճանապարհորդներ և մօտաւոր կա- յարանում իշխցնելով նրանց գնացքից՝ յանձնել ոստիկանութեան ձեռքը։

«НОВОЕ ОБОЗРѢНІЕ» լրագիրը լուել է, որ մտադրութիւն կայ Կախէթի երկաթուղի շի- նել պետական գանձարանի միջոցով, եթէ այժմեան կօնցէսիօնները չը կարողանան օգտվել իրանց իրաւունքից։

ԲԱՅՈՒՆԻՑ մեզ գրում են. «Ապրիլի 17-ին կուրբի դահլիճում տեղի ունեցաւ պ. Պողոս Կարա-Մուրզայի կօնցերաւ։ Ուսմբը բաղկա- ցած էր յիսունից անել հոգուց։ Երգվեցին հանգուցեալ Ո. Կարա-Մուրզայի ձայնագրած հայերէն երգերը, որոնք ընդհանրապէս շատ գեղեցիկ տպաւորութիւն թողեցին հասարա- կութեան վրա։ Դահլիճը զրդգում էր որոտա- լից ծափահարութիւններից։ Խումբը, հասա- րակութեան պահանջելով, կրկնեց շատ երգեր։ Պ. Պողոս Կարա-Մուրզան կատարեալ աջողու- թիւն ունեցաւ։ Ախրա որ ժամանակը չէր ներուում նրան կրկնել կօնցերաւ մի անգամ էլ, որովհետեւ պ. Կարա-Մուրզան չտապում էր վե- րադառնալ Թիֆլիս Յոյս ունենել, որ պ. Կարա- Մուրզան չի մոռանայ իր հանգուցեալ եղբօր գործը և կը շարունակէ հայերէն կօնցերաւներ տալ։

ԱԿԻԱԲԱԼԱԿԻՑ մեզ գրում են ապրիլի 16-ից. «Այս գիշեր, երրորդ ժամին, այստեղ երկրաշարժ տեղի ունեցաւ, որ բաւական եր- կար տեւեց. սկզբից բաւական խիտ էր, իսկ

վերին-ԱԳՈՒՆԻՍԻՑ մեզ գրում են. «Այսօր, ապրիլի 13-ին, ս. Թովմա՝ վանքի ուխտի օրն է. հաւաքվել է անազնի բազմութիւն, մեծ մասը ազգային։ Կովկասի և ոչ մի քաղաքում գուցէ, կանացի հազուադէպ այն կատարելու- թեան չէ հասել և չէ ձգտում հասնել, ինչ այս- տեղ է։ Մանրակրկիտ հետաքրքրութեամբ հե- տեւում են մօզայի ամենավերջին փոփոխու- թեան և աշխատում են չը շեղվել Շատ ան- գամ մայրաքաղաքում և աշխույժ ապրող ամուս- ւինը պատուէր տալով վերջին մօզային մի ժա կ է տ, պարեգօտ կամ գլխարկ՝ ոգևոր- ված յանձնում է պօստին, որ վանքի տօնին համար։ Այդ երեկոն մի փառաւոր ցուցահան- դէս էր կանացի տարազի»։

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ
Ա Լ Բ Ա Ն Ա Ց Ի Ն Ե Ր Ը
III

Թիւրք կառավարութեան վերաբերմունքը դէպի ալբանացիները մի ուշադրաւ երևոյթ է ներկայացնում, մի երևոյթ, որ գրեթէ նոյնու- թեամբ կրկնվել է նաև քուրդերի, ղորազների, արաբների և առհասարակ կողմից ոյժի տէր հպատակների վերաբերմամբ։ Նա տառնեակ ու հարիւրաւոր տարիներ շարունակ աշխատել է տիրել Ալբանիայի անտօրի լեռները, հպատա- կեցնել այդ լեռների քաղաքատիկ գաւառնե- րին, բայց ուժեղ դիմադրութեան հանդիպե- լով, ամեն ինչ թողել է հանգամանքների հո- սանքին և ինքն էլ հետեւել է կոտորածների ու արիւնհեղութեան քաղաքականութեանը։

Երբ կառավարութիւնը ուժեղ էր, երբ նրա ձեռք առած միջոցները եռանդուն և ազդու էին, ախ ժամանակ ալբանացիները ստիպված էին թողնել հարթավայրերը և քաղվել դէպի անտօրի լեռները, կամ, ինչպէս գերմանացի- ներն են ասում, ցոյց տալ մի առանձին—Drang nach Osten։ Իսկ երբ այդ ուժն ու եռանդը նուազեց, երբ թուրքերի անջորտութիւնն ալ- ներև դարձաւ, ախ ժամանակ ալբանացիները սկսեցին հակառակ հոսանք։ Ահա այդ հոսանքն է ալբանական հարցի հիմքը կազմում, բաղկա- նեան խլրտուսների շարժառիթը ներկայաց- նում։

Ալբանացիները մերթ ընդ մերթ հեղեղի նը- ման թափվում են իրանց լեռներից ու բարձ- րաւանդակներից, թալանում-աւերում են դաշ- տավայրի և հովիտների գիւղերը, կոտորում են դիմադրող ազգաբնակչութեանը և ապա նորից բարձրանում վերև, ամրաւում իրանց գանաւա- չելի բուռներում։ Իսկ թիւրք կառավարութիւնը կողմնակի հանդիսատեսի նման դիտում է այդ գործողութիւնը, երբեմն չուզեցնալով, երբեմն էլ ուղղակի անկարող լինելով հեղեղ—արշա- ւանքների առաջն առնել։

Գրիտտոնիայ տարրը—ալաւուն ազգաբնակչու- թիւնն է այդ արշաւանքների գոյրը։ Անտէր ու անօգնական զոհ։ Ալբանական բէյերը հարեան սլաւոնների պատրօններն են, տէրերն են և կարող են անել ամեն ինչ—յափշտակել, թա- լանել, բռնաբարել և սպանել։ Ահա շատերից մի նմուշ *):

—Ալբանացի Բասակ-բէյը իր որդուն ու զարկում է Պալիշ անունով մի սերբի մօտ և

*) „Revue de Paris“, 1903, № 1.

աշխատել է, որ իր փայլուն և հեռաւեռ գա- ղափաները տարածէ նրանց մէջ։ «Մտաւէլը» գրված է գեղանկար և սերուն աշխարհաբա- ռով, որի նիւթը վերցրած է ազգային պատ- մութիւնից, իսկ «Կայծերը» կենդանի կեանքից վերցրած կենդանի պատկերների տեսանաւա- ցոյց է։ Մի խօսքով, ինչ որ էլ ասեն ու գրեն նրա հակառակորդները, «Կայծերը» Բաֆֆիի գլուխ գործոցն են կազմում։ Բաֆֆի և «Կայ- ծեր», այդ երկու անունները միասին ամուր կապված են։ Ո՞վ որ անձամբ ծանօթ չէ եղել բանաստեղծի հետ, ո՞վ որ խօսակից չէ եղել նրա հետ, թող կարդայ «Կայծերը»։ Դրանց մէջ կարծես ինքը Բաֆֆի—լիպաւանն է, որ խօ- սում է իր բոլորեղան մտազարգացմանը և հայրենաշունչ ոգևորութեամբ «Կայծերը» կարդալով, մարդ բնաւ չէ յոգնում։

Բաֆֆին 1881 թվականին Թիֆլիսից ուղեոր- վելով Սիւնեաց աշխարհը, Զարաթաղի մէջլը- ների պատմութիւնը ուսումնասիրելու համար, երբ նա վերադառնում էր Թիֆլիս, մի անգամ էլ Պարակաստան եկաւ նոյն թվականի աշնանը, ժամանելով Թաւրիզ։ Նա մի քանի օր միայն ընկան նրա առան չիքով վրա, իսկ ևս մնացի ընտանիքը, ընդմիջաւ հեռացաւ Պարակաստանից։

Նրա կենը պահանջում Որդին տեսնում է սեբ- րի աղջկան, ուստի և աւելացնում է. «աղջիկդ էլ ինձ համար կուղարկես»։ Բայց և չորս ժա- մից յետոյ բէյը հրամայում է ասել. «Դու չու- ղարկեցիր քո կնոջը, լաւ. այժմ փոխարէնը կուղարկես 500 Ֆրանկ և քո աղջիկը իմ որ- դու համար»։ Սերբը, պարտք վերցնելով, վճա- րում է այդ գումարը, իսկ աղջկան թաղցնում է քահանայի մօտ։ Երիտասարդ ալբանացին գայիւն է և աղջկայ փոխարէն վերցնում է նրա մօրը։ Ապա բէյը խլում է սերբի արտերը, կանկարծախի, պահանջում է անազնի փրկանք և վերջը ոտքի մի հարուածով մեռցնում է թշուառ Պալիշին...»։

Եւ այդպիսի դէպքերը սովորական երևոյթ են դարձել Ալբանիայում։ Անպատիժ կատար- վող երևոյթ։

Այդ ծանր լուծը առաջացրել է գաղթակա- նութեան մեծ հոսանք դէպի հարեան երկիր- ները։ Միայն վերջին 25 տարիների ընթաց- քում աւելի քան 60,000 սերբեր գաղթել են իրանց ընկի հայրենիքից—Հին-Սերբիայից, Եր- կիրը դատարկվում է, տնտեսապէս քայքայ- վում. ազգաբնակչութիւնը հեծում է բռնու- թեան ճիւղներում և օգնութիւն աղերսում։

Իսկ ինչ է անում կառավարութիւնը։ Նա ամենաքաջ, ամենավատա՞ ալբանացիներին քա- շում է Գ. Պօլիս և «Թուանդիներ» դարձնում։ Նրանց առաջնորդներին ու բէյերին էլ չքա- նչանք ու պարզեցնել է տալիս և հայրենիք վերադառնում, կամ բարձր պաշտօններով Ա- րաբիա, Փոքր-Ասիա և Եգիպտոս ուղարկում*)։ Նա վաղուց արդէն թողել է ալբանացիներին զէնքի ոյժով զսպելու ցանկութիւնը և հետե- ւում է սիրաշնչելու, նրանց ոյժը շահագործե- լու քաղաքականութեանը յաջողութիւն, կորս- տաբեր քաղաքականութիւն...։

Ալբանացիները զգում են իրանց ոյժն ու ազգեցեղութիւնը և այդ գիտակցութիւնը նրանց աւելի համարձակ, աւելի անպատկառ է դարձ- նում։ Իբրև ապագայից բաւական է յիշել վեր- ջին դէպքերը, բաւական է այժի առաջ ունե- նալ նրանց բուռն դիմադրութիւնը մակեդո- նական բարենորոգումների վերաբերմամբ։

Աշխարհագրական և քաղաքական այդպիսի նպաստաւոր պայմանները մի ուրիշ—կուլտու- րական ժողովրդի մէջ կը վառէին ազգասիրու- թեան բուռն զգացմունքը, ազգային սիրութեան ու անկախութեան ուժեղ ձգտում։ Իսկ ալբա- նացիները իբրև վայրենի ժողովուրդ զուրկ են այդ բոլորից և գործում են միայն բնազդի, պատահական հանգամանքների թելադրու- թեամբ։ Ազգայնական ոգին չաւ թող է նրանց մէջ, ազգային գաղափարը անմասնելի է նը- րանից շատերի համար։ Հէնց այդ պատճառով էլ Ալբանիայից մի անկախ պետութիւն ստեղ- ձելու փորձերը միշտ անաջող են անցել։

Այդ ուղղութեամբ վերջին փորձն արեց Պարիզում կրթված ալբանացի Աւդիւ բէյը։ Նա միացրեց հարաւային Ալբանիայի բէյերին և ապա անցաւ դէպի հիւսիս, որպէս զի այս- տեղ էլ արծաթէ ազատութեան գաղափարը։ Բայց այստեղ ալբանացիները նրան վտանգա- լոր ու անվտանգելի մարդ համարեցին և բան- տարեկցին Դեակովի գաղափարում։ Երկու տարի շարունակ մնաց նա այդ բանտում և երբ նո- րից Եմանա վերադարձաւ, տեսաւ որ ամեն ինչ քանդվել—չքայցել է։ Նրա համախոհները

*) „Новое Время“, № 9734.

Բաֆֆին ամուսնացել է 1863 թվականին Ուրմիում և թողել է երկու արու զաւակներ։ Մեր պարսկաստանցի միակ գրական գործիչը և նշանաւոր բանաստեղծը այժմ այնպէս է մո- ռացված իր հայրենի երկրում, որ պարսկահա- յերից շատ քչերն են ծանօթ նրա հազուադէպ տաղանդի հետ, թէև ինքը միշտ մնում է պարս- կահայերի պարծանքը։ Այդպէս է մարգարէն իր գաւառում։ Բաֆֆին ծնած լինելով 1835-ին, վախճանվել է Թիֆլիսում 1888 ապրիլի 24-ին, 53 տարեկան։

Եւ 1896 թվականին Թիֆլիսում էի. մի օր ես առաջին անգամ գնացի իմօթիւմների գերեզ- մանատունը՝ բանաստեղծի գերեզմանին այցե- լութեանով։ Դեռ ևս նրա արձան կանգնած չէր։ Դիտելի արդէն, որ հանդիսեցաւ ծաղիկ- ներ շատ էր սերում, ուստի ես ինձ հետ վերց- լում էի մի սերուն ծաղիկփունջ, եւս պատկա- ռանքով մօտեցայ նրա գերեզմանին. երբ թեք- վեցի, որ ծաղիկփունջը նուրբեմ, երկու կա- լանքով մօտեցայ նրա գերեզմանին. երբ թեք- ընկան նրա առան չիքով վրա, իսկ ևս մնացի կանգնած որպէս արձան։

Մեր մտերմական հին յիշողութիւնները զար-

չը կային, նրանք շքանշաններով կրծքերը զար- դարած նստել էին Կ. Պօլսում կամ թիւրքա- կան պաշտօն էին վարում հեռաւոր նահանգ- ներում։ Շուտով նա ինքն էլ հրաւէր ստացաւ Պօլիս գնալու և սովորանի արքունիքում պաշ- տօն ստանձնելու։ Գնաց նա, ստացաւ գրաւիչ պաշտօնը, բայց չուտով ստացաւ նաև դրա հետ շաղկապված յանկարծակի մահը։

Աւդիւ բէյից յետոյ էլ ուրիշ ինտելիգենտ ալբանացիներ կատարեցին մի քանի թեթիւ ու անշուն փորձեր, բայց նրանց ջանքերը մնա- ցին բոլորովին ապարդիւն։ Եւ այժմ այդ վայ- րենի ժողովուրդը աւանդական ձևով ապրում է իր լեռնոտ հայրենիքում, շարունակում է իր անվախ արշաւանքներն ու գաղանային քաղա- գործութիւնները՝ առանց վախճանալու Թիւր- քիայից կամ Եւրօպայից, մի և նոյն ժամանակ առանց մտածելու ազգային անկախութեան մասին։

Իսկ օտար տարրը՝ բուսմանները, իտալացի- ները, յոյները և աւստրիացիները ամեն ջանք գործ են գնում Ալբանիան իրանց չափերին ծառայեցնելու համար։

Ե. Թ.

ՆԱՄԱԿ ՊԱՐՍԿԱՍՏԱՆԻՑ

Աստարա, մարտի 30-ին
Պարսից մարամի օգի օրերն անցան։ Այս- տեղ էլ սովորութիւն կայ, որ ամեն տարի այստեղի խումբը (դաստէն) մարամի օրերում անց է կենում ուսուցող սահմանը։ Այս տարի թէև ուսուցող մաքսատան կառավարիչ թոյլ չը տուեց անցնելու սահմանը, վախճանալով մի գուցէ անկազմութիւններ պատահեն և բացի դրանից կարող են մաքսանհաշիւներն ա- նել, բայց դարձեալ Բագուի մաքսատան ընդ- հանուր կառավարիչ թոյլտուութիւն խնդրեցին հեռագրով, որը և թոյլ տուեց անցնելու։

Մարտի 28-ին, երբ պարսիկների խումբը անցել էր ուսուցող կողմը և վերադառնում էր պարսից Աստարա, հետեւեալ դէպքը պատահեց։ Պարսից և ուսուցող սահմանը բաժանում է մի փոքրիկ գետ, որի վրա կան փոքրիկ մակոյղ- ներ, որոնցով և մարդիկ տեղափոխվում են մի կողմից միւս կողմը։ Այդ օրն էլ երկու մա- կոյղներ կային գետի վրա, որոնցով պէտք է խումբը տեղափոխվէր պարսից կողմը։ Մա- կոյղներից մէկի մէջ կային երկու հայ երիտա- սարդներ, որոնք անցել էին ուսուցող կողմը նայելու շախմատ-վախճան և վերադառնում էին պարսից կողմը։ Ումի հետ միասին նոյն մա- կոյղում կար և մի շղթայ խփող, որը հագել էր սև զգեստ և ձեռքին ունէր մի փնջաձև շղթայ, որով սգի օրերում շատերը ծեծում են իրանք իրանց։

Հայերը ծանալում են այստեղի մաքսատա- նը. մէկը մաքսատան բոլոր գործերի վերահա- կողն է, Արսէն Մ. Բաբաջանեան, իսկ միւսը՝ հասարակ պաշտօնեայ։ Պ. Բաբաջանեան, տես- նելով որ մակոյղը լցված է և կարող է խոր- տակվել, մակոյղատնիքը այդ մասին զգուշաց- նում է, որ քիչ մարդ վերցնէ, բայց պարսիկ- ները չեն լսում նրան։ Մակոյղը գետ կէսը չը հասած խորտակվում է, միջի մարդկանց ջուրը թափելով։ Մի կերպ դուրս են գալիս ափը։ Այդտեղ պ. Բաբաջանեան սկսում է բարկանալ պարսիկների վրա, թէ ինչու են անզգոյշ վար- վում։ Շղթայ խփողը, որ լուս լուս էր նրա յանդիմանութիւնները, սկսում է գոռալ նրա

թեցիկն ինձանում նորանոր, բայց տխուր զգացմունքներ։ Խորտակված սրտով, լուիկ ու միջիկ, եւս մտքով և հետեւալ խօսքերն ուղղեցի նրան։ Ընդունելի իմ այս ձայն ու պարզ նուե- րը բարեկամ Բաֆֆի։ Թէև ուշ, բայց այսօր միայն ինձ աջողվեց այցելել քո պատկանելի գերեզմանիդ։ Ես բերել եմ ինձ հետ քո հայ- րենի երկրից և պարսկահայերից շատ, շատ բարով, ուղղված քո արդէն չորացած ու ցամ- քած ոսկրներիդ։ Ննջի որդեացեալ Բաֆֆի, դեռ ես փոթորիկների մէջ է Թիւրքահայաս- տանը։ Որոտը Աւսն իր գործող խմբով ան- շարժ քնած են գերեզմանի խորքերում։ Մի օր գուցէ քո արթուն հոգին քեզ կաւենէ, թէ ար- դէն մօտ է ցանկացեալ բոլորէն, այն ժամանակ միայն քո ոսկրներից աճիւնը կը շարժվի։ Վա- ղաժամ մեռնոր բանաստեղծ և թաղվեցիք քո աշխատավրած բազմաթիւ հատմաների կոյտի տակ, որոնք ընդմիջաւ կը մնան որպէս մի-մի փառաւոր յիշատակարաններ քեզանից։ Պաշա- նելով խաւարի վարագոյրը, վերապալէս դու տարաւ այն գրական-յաղթական դրօշակը, որի վրա քո ձեռքով գրված է Բ ա ֆ ֆ ի

Աւագ Խան Աֆթանդիլեանց

Թաւրիզ

Электронпечатная Груз. Изд. Т-ва, В.-Ваниская ул.